

INGEZONDEN.

VERBAND TUSSCHEN ONGEVAL EN INWENDIGE ZIEKTEN.

Bij het lezen van de publicatie van dr. BROCX over het verband tusschen ongeval en inwendige ziekten *N. T. v. G.*, 1 Juni 1929 maakt zich een zelfde gevoel van onvoldaanheid van ons meester, als de schrijver ondervond bij het naslaan van de boeken van THIEM, STERN of KAUFMANN (bldz. 2608 onderaan). Neemt men daarna de Ongevallenwet 1901 ter hand, dan heldert de lucht weer op. Waar ligt dat aan?

De geneeskundigen verdiepen zich dadelijk in de vragen: „Wat is een ongeval? Waar en wanneer had het plaats? Hoelang na het ongeval kwamen de eerste verschijnselen van ziekte of letsel tot uiting? Welk is het onderlinge verband? enz.”

Zij gaan dadelijk aan het uitpluizen en vergeten den patiënt, terwijl de Wet van 1901 juist den patiënt in het centrum der belangstelling plaatst. Zij wil voorzien in de verzekering van werklieden tegen geldelijke gevolgen voorloopig alleen van ongevallen hun in verband met de uitoefening van het bedrijf overkomen. In de memorie van toelichting op het wetsontwerp wordt gezegd, dat de Wet zich onthoudt van een omschrijving of verklaring van de begrippen „ongeval” en „in de uitoefening van het bedrijf”, omdat het onmogelijk is, rekening te houden met de talloze omstandigheden, welke zich in de practijk voordoen. Met opzet wordt geen lijst van ongevallen opgemaakt en de waarden „in de uitoefening van het bedrijf” worden vervangen door „in verband met de uitoefening van het bedrijf”, zoodat ook het gaan naar het werk en het terugkeeren naar huis meetellen, opdat de grenzen der wet toch vooral niet te nauw zullen worden getrokken en het doel, den werkman te verzekeren, zoo ruim mogelijk zal worden toegepast. Dat niet tegelijk met de Ongevallenwet een Ziektewet werd ingevoerd gaf aanleiding tot allerlei scheeve toestanden; doch duidelijk was de neiging van den wetgever tot uitbreiding der verzekering. Nu de vereeniging „Ziekte-Risico” het aantal verzekeringsplichtige bedrijven met toestemming der Regeering heeft vermeerderd en aan de verzekering bij ongevallen ook de verzekering bij ziekten heeft toegevoegd, nu de Ziektewet is aangenomen, nu is de baan vrij en de richting van werkzaamheid voor de geneeskundigen aangegeven. Zij luidt:

- 1°. voorkoming van ziekten en ongevallen;
- 2°. vroegtijdige nauwkeurige behandeling der patiënten door bevoegden;
- 3°. tegengaan van misbruik der wetsbepalingen door de patiënten.

Laren (N.H.), 3 Juni 1929.

A. E. VERWEY.

Ik was er mij van bewust, dat velen ook mijn geschrijf onvoldaan ter zijde zouden leggen. Dat collega H. VERWEY tot die velen behoort, heeft hij, voor een groot deel althans, aan zich zelf te danken. Hij immers verdiept zich in de wettelijke bepalingen, terwijl ik uitdrukkelijk verklaarde, dat mijn beschouwingen niet uitsluitend op „verzekerden” betrekking hadden. Zijn opmerkingen gaan dus langs mij heen.

8 Juni 1929.

BROCX.

NIET ALTIJD GEEFT DE EXOGENE OORZAAK DEN DOORSLAG TOT ZIEK WORDEN.

De verhandeling van collega BROCX in No. 22 van dit *Tijdschrift* geeft mij het volgende in de pen. Iemand verkeert reeds meer dan veertien dagen te midden van lijders aan bronchitis, angina, enz. Hoewel hij het meest gevaar loopt besmet te worden, het meest aan kouvatten in avond- en nachtlucht is blootgesteld, blijft hij, terwijl steeds meer anderen ziek worden, gezond. Hij cohabiteert, en binnen $\frac{1}{2}$ tot $1\frac{1}{2}$ dag lijdt hij aan bronchitis of angina. Niet de exogene oorzaak, het infectieuze agens, doch de cohabitatie heeft den doorslag gegeven tot ziek worden. De cohabitatie gaf dus een praedispositie voor bronchitis. Laten wij nu eens in den trant van ongevalbeoordeeling bovengenoemd geval beschouwen en gaan wij de uitwerking